

Vaig conèixer la Montserrat poc després de la mort del seu germà Dom Gregori Minobis , monjo de Montserrat. De fet amb el P. Gregori , Josep M^a en la vida real, hi vaig tenir una gran amistat, també la meva família, de manera que l'estiu de 1965 va passar gran part de la seva terrible malaltia a casa dels meus pares , a Torre Pallaresa, on ell hi havia passat alguns estius acompanyant l'Abat Aureli M. Escarré. Van ser unes setmanes tristes i a estones esperançadores, finalment va ingressar a la Clínica S.Josep de Barcelona, on va morir a l'Octubre de 1965.

Els pares d'en "Gregori " conscients de la gran estima que tant la meva família com jo mútuament ens teníem. Em van convidar a passar uns dies de l'estiu següent a casa seva, una torre a Figueres, a sota de l'antena de Radio i allí vaig començar a conèixer a la Montserrat. Potser aquesta situació de la casa va condicionar la seva professió radiofònica.

Immediatament es va establir entre nosaltres una molt bona connexió.

Una dona forta, divertida i tossuda, al seu costat s'hi estava molt bé. Compromesa amb el seu país no va defallir en la seva actitud reivindicativa. I si físicament aparentava fragilitat, interiorment era "de pedra picada".

Viàrem fer juntes amb la Roser i la Tati un viatge a S. Sebastian totes dins del seu 600, on per primera vegada i a través d'una monja amiga vaig saber què era ETA en aquell moment, un moviment nacionalista reivindicatiu però encara sense la violència que va venir després.

Les nostres trobades, espaiades en el temps van mantenir sempre una amistat profunda i sincera que es va establir des del primer dia.